

Tatiana Ieckel

Există actori ce apar și dispar, actori ce aparțin unui moment, actori cu traiectorie de cometă, intens strălucitoare, dar vremelnică și, dimpotrivă, actori „de cursă lungă”, pe care te poți bizui întotdeauna în expedițiile mari și grele, actori cu o prezență funcțională, atât de obișnuită și de utilă

spectacolului respectiv, încât uneori ea trece neobservată de marea public. Un asemenea actor de cursă lungă e Tatiana Ieckel. Ea are darul și harul firescului, al simplității, al naturaleții de cristalină expresivitate și dacă prezența ei nu ridică niciodată semne de întrebare, absența ei le pune. În ultimii ani a apărut mai rar pe scenă, rându-se și premierele teatrului în care lucrează.

Tatiana Ieckel e fidelă, de la absolvență, scenei de pe Sărindar, chiar dacă strada se numește altfel, și teatrul s-a numit rînd pe rînd, „Studio al actorului de film”, „Not-tara” sau „Mic”. Tatiana e fidelă scenei unde și-a marcat debutul, și e fidelă în primul rînd sieși. Face parte din categoria prețioasă a actorilor serioși, harnici, devotați profesiei, pe care o exercită ireproșabil, actorilor indispensabili, cei fără veleități de vedetă și vogă trecătoare. Tatiana și-a legat numele de un capitol, modest sau important — viitorul va decide, din istoria dramaturgiei originale contemporane. *Secunda 58* și *De n-ar fi iubirile* de Dorel Dorian: în aceste spectacole marcate de patos romantic, Tatiana Ieckel a întruchipat cu farmec propriu și o robustețe morală aparte tinere fete, din categoria „eroină”, exprimînd afirmațiile și adresînd întrebările unei prime generații de tineri crescuți sub soarele socialismului. Unele dintre personajele ei, ca Domnica Rotaru, de pildă, rămîn în memoria noastră, chiar dacă întâmplările dramatice le-am uitat, rămîn prin armonia sufletească, lumina blîndă, calmă, pe care o iradiază, prin inflexibilitatea unei voințe tinerești, conștiente de răspunderea generației sale. Tatiana Ieckel are și o altă față: alături de fete tinere, pline de avînt și de energie, mature și ingenuue, ce-și înțeleg epoca *Marele fluviu își adună apele* de Dan Tăchilă, *Zboară cocorii* de Rozov, știe să compună surprinzătoare portrete: țărănci bătrîne și gureșe, dospite de o viață veche, plină de privațiuni și nedreptăți, țigovețe viclene și, în același timp, pline de bun simț popular (*Ape și oglinzi*, *Viața e ca un vagon?* de Paul Everac), sau femei cu evoluții răsucite, marcate de experiența unui timp istoric care le modifică destinul *Timp și adevăr* de Eugenia Busuioceanu, sau... bătrîni (!), ca insolita travestire într-un Geronte zaharisit și bicisnic, iavaș la inimă și neputincios la trup (*Vicleniile lui Scapin*). Știința ei compozițională modelează portrete pitorești în culori tari și pastă groasă, depotrivă, excelînd în contorsiunile dramei și în scelipirile comediei.

De ce apare acum atît de rar pe scenă, Tatiana Ieckel? Evident, nu acțiței trebuie să-i adresăm această întrebare.

M. I.